

Arrest

nr. 117 229 van 20 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. JACOBS loco advocaat D. STEYVERS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraans staatsburger, afkomstig uit Abadan. Op 20 juli 2011 diende u in België een eerste asielaanvraag in. Sinds 1364 (Perzische kalender, stemt overeen met 1985-1986 volgens de Gregoriaanse kalender) woonde u in Teheran. U verklaarde dat u sinds uw geboorte een overtuigd en praktiserend moslim was maar dat u toch een aantal vragen stelde bij uw geloof. Een schoolgenoot vertelde u over het christendom en bracht u in contact met pastoor M. (...). U begon de Bijbel te lezen. Via M. (...) nam u vanaf de elfde maand van 1389 (januari-februari 2011) deel aan

bijeenkomsten in een huiskerk. Aangezien u een ruimte had achter uw winkel, stelde u voor om ook daar dergelijke bijeenkomsten te laten doorgaan. Op vrijdag 30/2/1390 (20 mei 2011), tijdens een bijeenkomst van de huiskerk, viel de politie binnen. Alle aanwezigen werden gearresteerd. U werd voorgeleid voor de Revolutionaire Rechtbank. U zei dat u door anderen misleid was. Op woensdagnamiddag werd u vrijgelaten, nadat uw broer de eigendomsakte van uw schoonmoeder als borg had neergelegd. Twee weken later ontving u een oproepingsbrief van de rechtbank. Van een neef van uw schoonmoeder, die naar u vermoedt bij de Ettelaat (Ministerie van Informatie) werkt, vernam u dat er een zwaar dossier tegen u bestond en dat u waarschijnlijk opkeek tegen een lange gevangenisstraf. Samen met uw echtgenote vertrok u meteen naar Shahin Shahr waar jullie een drietal weken verbleven alvorens het land te verlaten. Op 18 juli 2012 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing, daar u uw reisweg van Iran naar België niet aannemelijk had gemaakt en daar uw asielaanvraag wegens tal van merkwaardigheden en tegenstrijdigheden in uw verklaringen en tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote ongeloofwaardig werd bevonden. Wat uw interesse voor het christendom betreft, werd vastgesteld dat u nog niet gedoopt was en dat u uw geloof grotendeels voor zichzelf hield. In dit verband werd opgemerkt dat zolang een bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft, er geen redenen zijn om aan te nemen dat men problemen zal ondervinden met de autoriteiten. Verder werden nog ernstige vraagtekens geplaatst bij de door u neergelegde documenten van de politie en de rechtbank. Deze beslissing werd op 26 oktober 2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Zonder naar Iran te zijn teruggekeerd diende u vervolgens op 30 november 2012 een tweede asielaanvraag in. U stelde nog steeds niet naar Iran te kunnen terugkeren wegens de feiten en elementen die u aanhaalde in het kader van uw eerste asielaanvraag. U meent dat uw eerste asielaanvraag niet goed onderzocht werd. Vooral de appreciatie van het Commissariaat-generaal inzake de door u neergelegde documenten en inzake de situatie van christenen in Iran vindt u incorrect. Eind 2012 liet u zich dopen in de Onze-Lieve-Vrouw-Geboorte-Basiliek in Tongeren. Ook uw echtgenote bekeerde zich intussen en liet zich samen met u dopen. U gaat geregeld naar voornoemde kerk. Ook probeert u te prediken onder uw vrienden. Verder vernam u van uw broer in Teheran dat uw huurder in de vijfde maand van 1391 (juli-augustus 2012) een convocatie voor u had ontvangen. U werd opgeroepen nadat uw vriend R. K. (...) gearresteerd was omdat er schotelantennes bij hem werden gevonden. R. (...) verkocht en installeerde schotelantennes. Toen de autoriteiten zijn woning doorzochten, troffen ze ook een kartonnen doos aan met bijbels, cd's met christelijke gezangen en cd's over '23 jaar', het zeer kritische boek van Ali Dashti over de profeet Mohammed. U had deze doos twee of drie weken voor uw arrestatie in de opslagplaats van R. (...) ondergebracht omdat de boeken aangetast werden door het vocht in uw kelder en u zelf geen andere stockageruimte had. De boeken en cd's behoorden toe aan pastoor M. (...). Op uw verzoek ging uw broer langs bij de vader van R. (...). De vader was ontstemd omdat zijn zoon door u nog verder in de problemen was gekomen. U gaat ervan uit dat R. (...) verklaarde dat deze spullen aan u toebehoorden en dat hij ook uw adres doorspeelde aan de autoriteiten. Tevens vernam u dat uw schoonmoeder een brief had ontvangen met betrekking tot de inbeslagname van haar huis dat gediend had als borg voor uw vrijlating. Uw schoonmoeder nam contact op met uw broer. Uw broer betaalde het bedrag ter waarde van het huis aan uw schoonmoeder zodat de eigendomsakte werd vrijgegeven. U leidt hieruit af dat u naar alle waarschijnlijkheid bij verstek veroordeeld werd naar aanleiding van uw deelname aan de bijeenkomst in de huiskerk. Daarnaast ondervond u nog problemen met uw schoonfamilie. Via de brief over de inbeslagname van het huis van uw schoonmoeder zijn uw schoonbroers op de hoogte gekomen van uw problemen. Zij weten nu dat u christen bent. Van uw echtgenote weten ze het echter nog niet. Zij eisen dat uw echtgenote van u scheidt en naar Iran terugkeert. Ten slotte vreest u in geval van terugkeer naar Iran ook de ex-man van uw echtgenote. Hij bedreigde uw echtgenote enkele keren omdat hij niet toestemde met een echtscheiding. Tevens wenst u niet naar Iran terug te keren omdat u politiek asiel heeft aangevraagd en dit op zich al strafbaar is in Iran.

Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten neer: twee convocaties van de rechtbank van Shahr Rey, Teheran, d.d. 23 en 31 juli 2012 die u opriepen op respectievelijk 30 juli en 2 augustus 2012 naar aanleiding van de inbeslagname van boeken en cd's die materiaal bevatten tegen het regime en voor de verspreiding van het christendom; uw doopcertificaat, uitgereikt te Tongeren op 14 november 2012; foto's van uw doopsel; een artikel uit Trouw d.d. 1 december 2012 over bekeerde Iraanse vluchtelingen in Nederland; een artikel d.d. 20 september 2012 waarin Ahmed Shaheed, de speciale verslaggever van de VN, zijn bezorgdheid uitdrukt over de situatie van religieuze minderheden in Iran; twee artikelen van de nieuwszender voor Iraanse christenen, één d.d. 10/6/1391 (31 augustus 2012) over de nieuwe Iraanse islamitische strafwet die de deur openzet voor een verdere vervolging van christenen, en één d.d. 7/12/1391 (25 februari 2013) over de arrestatie van drie Iraanse spionnen in Spanje die zich o.a. bezig hielden met Iraanse vluchtelingen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het statuut van subsidiaire bescherming kan toekennen. U heeft immers ook in het kader van uw tweede asielaanvraag geenszins aannemelijk gemaakt ten aanzien van Iran een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te lopen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de problemen die leidden tot uw vlucht uit Iran en die u in het kader van uw eerste asielaanvraag uiteenzette, en waarop u zich in uw tweede asielaanvraag nog steeds beroept, niet geloofwaardig werden geacht wegens tal van merkwaardigheden en tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen en tussen de verklaringen van u en uw echtgenote. Verder werden nog ernstige vraagtekens geplaatst bij de door u neergelegde documenten van de politie en de rechtbank. Tevens werd geoordeeld dat u persoonlijk niet aannemelijk had kunnen maken door uw interesse in het christendom problemen te zullen ondervinden met de Iraanse autoriteiten.

U heeft in het kader van uw tweede asielaanvraag geen afdoende overtuigende elementen aangebracht die de eerdere negatieve appreciatie van het Commissariaat-generaal, en bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, alsnog kunnen ombuigen.

U gaf aan dat u een tweede asielaanvraag heeft ingediend omdat u van mening bent dat uw eerste aanvraag niet goed werd onderzocht. U wees erop dat de appreciatie van het Commissariaat-generaal van de door u neergelegde documenten, in het bijzonder van de documenten inzake de verzegeling van uw handelszaak (theehuis), en van de situatie van christenen in Iran incorrect was (CGVS 2de AA, blz. 2-3, 11). Vooreerst dient erop gewezen te worden dat u uw punten van kritiek aangaande de beslissing van het Commissariaat-generaal over uw eerste asielaanvraag reeds te berde bracht bij uw beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat de Raad deze reeds in zijn arrest van 26 oktober 2012, dat bekleed is met kracht van gewijsde, opnam. Uw huidige uitleg dat op het document van de inlichtingenpolitie aan de politiecommandant van Teheran d.d. 10/3/1390 (31 mei 2011) een stempel staat waaruit wel degelijk blijkt dat u dit document persoonlijk bent gaan halen (wat bij uw eerste asielaanvraag als een ongeloofwaardige uitleg werd beschouwd voor de vaststelling dat u in het bezit bent van interne politiedocumenten) (CGVS 2de AA, blz. 2) betreft een uitleg die u reeds had kunnen aanbrengen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat u evenwel naliet te doen. Hoe dan ook toont deze stempel in tegenstelling tot wat u beweert geenszins aan dat u dit document persoonlijk in ontvangst genomen heeft en er een kopie van heeft kunnen nemen toen u het van de ene dienst naar de andere moest brengen. In verband met uw bewering dat het Commissariaat-generaal de situatie van christenen in Iran niet kent of niet onder ogen wil zien (CGVS 2de AA, blz. 3) kan andermaal verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin opgemerkt wordt dat ook de informatie van het Commissariaat-generaal duidelijk maakt dat er arrestaties van christenen in Iran plaatsvinden, maar dat het Commissariaat-generaal in uw individueel geval, rekening houdend met de nodige nuances in de objectieve informatie inzake christenen in Iran en met de diverse aspecten van uw individueel relaas, terecht kon oordelen dat u persoonlijk niet aannemelijk had kunnen maken door uw geloof problemen te zullen ondervinden met de Iraanse autoriteiten.

Voorts bracht u aan dat u in België heeft vernomen dat er een nieuwe zaak tegen u loopt naar aanleiding van enkele spullen, waaronder bijbels, gebeden en cd's met christelijke gezangen, die u bij uw vriend R. (...) thuis had achtergelaten en die gevonden zijn door de autoriteiten. U legde ter staving hiervan twee nieuwe convocaties neer (CGVS 2de AA, blz. 3-4). Er kan aan dit nieuw door u aangebrachte element evenwel geen geloof gehecht worden. Voor wat betreft de twee convocaties van de rechtbank van Shahre Rey d.d. 23 en 31 juli 2012 moet vooreerst worden opgemerkt dat u deze niet neerlegde of hiervan zelfs geen melding maakte op de zitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 12 oktober 2012. Uw nalaten tast de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag aan. Aan deze documenten kan bovendien niet de minste waarde gehecht worden. Zo is het allesbehalve aannemelijk dat een oproepingsbrief van een rechtbank geen melding maakt van het wetsartikel betreffende de feiten in verband waarmee u gehoord dient te worden, maar wel van de toedracht van deze feiten, met name de vondst en inbeslagname van materialen tegen het regime en voor de verspreiding van het christendom. In hetzelfde licht is het zeer weinig waarschijnlijk dat in een dergelijke convocatie zou vermeld staan dat R. K. (...) bekend zou hebben dat deze stukken aan u toebehooren. Daarenboven gaf u een weinig overtuigende uitleg over hoe deze convocaties aan u verstuurd werden. U zei dat deze oproepingsbrieven werden overhandigd aan uw huurders in Doletabad, een adres waar u nooit hebt gewoond (CGVS 2de AA, blz. 6). Echter, in de zaak waarin u gearresteerd werd en waarvoor u uiteindelijk Iran ontvluchtte, veronderstelde u dat u zou zijn veroordeeld (cfr. infra). In deze zaak zou u echter niet weten of er u later ooit nog een convocatie werd opgestuurd en zou u nooit een vonnis hebben ontvangen (CGVS 2de AA, blz. 5-6). Uw uitleg hoe de ene rechtbank u documenten kan toesturen en de andere niet, is weinig bevredigend. U stelde dat het

om twee verschillende rechtbanken gaat. De convocaties die u ontving (en neerlegde bij uw tweede asielaanvraag) zijn afkomstig van de rechtbank van het district Shahre Rey. De andere zaak loopt voor de Revolutionaire Rechtbank. Als er daarin een convocatie voor een rechtszitting of een vonnis verstuurd werd, zou dat naar uw vorige adres in Narmak, Teheran, zijn, waar thans niemand meer verblijft. U veronderstelt dat R. (...) het adres van het huis dat u verhuurde aan de rechtbank (van Shahre Rey) heeft gegeven (CGVS 2de AA, blz. 5-7). Uw echtgenote verklaarde hetzelfde en voegde, gevraagd naar eventuele bijkomende juridische documenten in verband met de zaak waarvoor u Iran ontvluchtte, toe dat de autoriteiten dergelijke documenten niet zullen overhandigen aan derden aangezien ze dit niet mogen (CGVS 2de AA H. E. (...), blz. 3-4), wat dan weer volledig haaks staat op de vaststelling dat de autoriteiten de twee nieuwe convocaties die jullie nu voorleggen zouden hebben afgegeven aan de huurders van jullie woning in Doletabad. Voorts kon u weinig vertellen over het lot van R. (...). U was niet zeker of hij gearresteerd werd, al kan het haast niet anders volgens u. U wist niet welke autoriteiten zijn woning doorzochten en of hij al dan niet toen aanwezig was. U wist evenmin waar R. (...) actueel is, in de gevangenis of niet. Nochtans zou uw broer contact gehad hebben met de vader van R. (...) (CGVS 2de AA, blz. 4-5).

Daarnaast werd er reeds in de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal in uw eerste asielpcedure op gewezen dat u bijzonder vage verklaringen aflegde omtrent uw juridische situatie. Ook in uw tweede asielpcedure schepte u hoegenaamd geen duidelijkheid in uw juridische situatie. Zo zei u aanvankelijk dat er behalve de zaak waarin er twee convocaties werden verstuurd (naar aanleiding van de vondst van verboden materialen bij R. (...)) geen ander dossier tegen u bestaat (CGVS 2de AA, blz. 5). Vervolgens stelde u dat uw schoonmoeder een brief had ontvangen in verband met de inbeslagname van haar huis dat gediend had als borg voor uw vrijlating. Daaruit leidde u af dat er waarschijnlijk een vonnis geveld was in de zaak van de huiskerk (waarvoor u eerder gearresteerd werd) (CGVS 2de AA, blz. 6). U legde evenwel noch deze brief over de inbeslagname van de borg noch enig vonnis in deze zaak neer. Ook uw verdere verklaringen hierover zijn op zijn minst opmerkelijk. U zou dus niets meer hebben vernomen in deze zaak ten gevolge waarvan u Iran ontvluchtte. U zou geen advocaat hebben die de zaak voor u opvolgt. Ook van uw familie zou u hierover geen concrete informatie hebben ontvangen. U had ook nog steeds geen enkel nieuws van pastoor M. (...) of van andere leden van de huiskerk (CGVS 2de AA, blz. 4-7). Zoals reeds opgemerkt in de weigeringsbeslissing in uw eerste asielpcedure, gaat het hier om informatie die de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten betreft. Van een asielzoeker kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Dat u ook bij uw tweede asielaanvraag er nog steeds niet in slaagt voornoemde informatie te verschaffen, ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

Aangaande de door u ingeroepen spanningen met uw schoonbroers, die van uw problemen op de hoogte zijn geraakt via de brief aan uw schoonmoeder over de inbeslagname van de borg (CGVS 2de AA, blz. 8-9), kan gewezen worden op de gebrekkige geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze zaak ten gevolge waarvan u Iran ontvluchtte. Bijgevolg missen ook uw verklaringen aangaande de problemen met uw schoonbroers de nodige waarachtigheid.

Voor wat betreft uw doopsel en dat van uw echtgenote in de Onze-Lieve-Vrouw-Geboorte-Basiliek in Tongeren, dat jullie staven aan de hand van foto's en doopcificaten, moet eerst en vooral worden vastgesteld dat u zich liet dopen binnen de rooms-katholieke kerk. Volgens informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal is het echter de evangelisch-protestantse kerk waarbinnen een groot belang wordt gehecht aan evangelisatie (bekeringsactiviteiten). U haalde aan dat u persoonlijk hebt beslist om over uw geloof met anderen te spreken (CGVS 2de AA, blz. 8). Het is in deze context overigens nogal merkwaardig dat u in Iran met de protestantse kerk in aanraking kwam en in uw eerste asielaanvraag uw taak als christen omschreef als het naleven van de tien geboden. U repte toen met geen woord over het verspreiden van uw geloof. Integendeel, u verklaarde toen uitdrukkelijk dat u uw geloof in u zou houden (CGVS 1e AA 15 juni 2012, blz. 21-22). Niettegenstaande u in uw tweede asielaanvraag het prediken van uw geloof als taak van elke christen omschrijft (CGVS 2de AA, blz. 8), koos u toch voor de katholieke kerk om u te laten dopen. Hoe dan ook, gevraagd naar uw religieuze activiteiten in België, antwoordde u dat u over uw geloof spreekt bij vrienden maar dat u niet meer kan doen (CGVS 2de AA, blz. 8). Ook uw echtgenote gaf aan dat als iemand uit jullie vriendenkring er zich voor openstelt, jullie over jullie geloof spreken (CGVS 2de AA H. E. (...), blz. 6). Uit jullie beider verklaringen blijkt dat jullie bekeringsactiviteiten zich louter en alleen tot de besloten kring van vrienden beperken. Er kan bijgevolg herhaald worden wat reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag werd opgemerkt, met name dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging kan men zijn christelijke geloof in Iran belijden. Verreweg de meeste volgelingen van christelijke kerken

in Iran zijn goed in staat hun geloof binnen deze grenzen te belijden. Dit geldt zowel voor personen die binnen het christelijke geloof werden geboren als voor bekeerde moslims. Ook Iraniërs die zich in het buitenland hebben bekeerd en vervolgens terugkeren naar Iran komen hier in dezelfde positie terecht als personen die zich in Iran zelf tot het christendom hebben bekeerd. Indien de persoon zijn geloof in besloten kring zal beleven is het risico op problemen met de Iraanse autoriteiten klein. De door u neergelegde artikelen inzake de situatie van Iraanse christenen en bekeerlingen kunnen aan voorgaande appreciatie niets wijzigen. Het artikel waarin de speciale verslaggever van de VN zijn bezorgdheid uitdrukt over de situatie van religieuze minderheden werd reeds neergelegd bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die oordeelde dat dit document gelet op het geheel van haar eerdere bespreking niet dienstig was om de conclusie van het Commissariaat-generaal te weerleggen. Hoe dan ook stelt deze tekst dat de afgelopen twee jaar er ongeveer 300 christenen gearresteerd werden. Volgens informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal gaat het hierbij echter bijna uitsluitend om christenen die contact hadden met huiskerken of zogenaamde 'nieuwe kerken'. In uw eerste asielaanvraag en hierboven werd omstandig beargumenteerd waarom er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde problemen wegens betrokkenheid bij een huiskerk in Iran. Het artikel inzake de nieuwe Iraanse islamitische strafwet betreft informatie waaraan het Commissariaat-generaal in zijn beoordeling van de situatie van Iraanse bekeerlingen zelf ook aandacht heeft geschonken. Het artikel over de situatie van Iraanse bekeerlingen in Nederland handelt over de Nederlandse jurisdictie.

Aangaande de bedreigingen door de ex-man van uw echtgenote stelde u zelf dat deze van drie jaar geleden dateerden tijdens uw echtgenotes echtscheiding. Uiteindelijk slaagde uw echtgenote er ook in te scheiden. U hebt ook al geruime tijd geen contact meer met hem gehad (CGVS 2de AA, blz. 10). Bovendien had u eventuele moeilijkheden met hem al in uw eerste asielaanvraag kunnen aanhalen, wat u niet deed. Uw echtgenote haalde deze feiten wel reeds aan bij haar eerste asielaanvraag, maar stelde toen dat deze feiten niet de werkelijke reden van haar vlucht waren uit Iran (CGVS 1e AA H. E. (...) 15 juni 2012, blz. 3). Uit niets blijkt aldus dat deze problemen met de ex van uw echtgenote actueel nog tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zouden leiden.

In verband met uw verklaring dat het aanvragen van politiek asiel op zich al strafbaar is in Iran (CGVS 2de AA, blz. 10) ten slotte dient opgemerkt te worden dat de Belgische asielinstanties iedere asielaanvraag confidentieel behandelen en geen informatie over asielaanvragen doorspelen aan de autoriteiten van het land van herkomst van een asielzoeker. Bovendien geeft informatie aan dat het vragen van asiel in het buitenland op zich geen misdrijf is in Iran.

De door u aangebrachte documenten kwamen, met uitzondering van één, hierboven reeds aan bod. Het artikel over de arrestatie van Iraanse spionnen in Spanje die informatie over Iraanse vluchtelingen verzamelden en doorgaven aan de Iraanse autoriteiten, waarmee u wil aantonen dat zoiets ook in een ander Europees land, zoals België, kan gebeuren (CGVS 2de AA, blz. 11) volstaat geenszins om te kunnen besluiten dat u zelf actueel onder de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten zou staan, temeer uw verklaringen aangaande de bekendheid van uw bekering en gevisieerdheid hierom door de Iraanse autoriteiten ongeloofwaardig werden bevonden (cf. eerste asielprocedure en cf. supra) en uit niets blijkt dat u in België gevolgd / gevisieerd wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgelaten door haar echtgenoot.

2.1. In een eerste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de hoorplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, doordat verwerende partij hen voorafgaand aan het gehoor geen enkele inzage in het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verleend. In een tweede middel halen verzoekende partijen de schending aan van de materiële en de formele motiveringsplicht, doordat de bestreden beslissingen gegrond zijn op verklaringen afgelegd door verzoekende partijen zonder dat zij voorafgaand kennis hebben kunnen nemen van het administratief dossier en doordat verwerende partij bovendien geen rekening heeft gehouden met het pertinent en coherent relaas dat zij hebben weergegeven. In een derde middel halen zij vervolgens de schending aan van artikel 3 EVRM, *juncto* artikel 13 EVRM en van artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende

bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), doordat verwerende partij op onvoldoende wijze haar onderzoekplicht beperkt met betrekking tot de authenticiteit van de documenten die zij hebben neergelegd. Verzoekende partijen beroepen zich tenslotte in een vierde middel op de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, doordat de in de bestreden beslissingen ontwikkelde argumentatie ten aanzien van de vraag naar subsidiaire bescherming niet afdoende is. De door verzoekende partijen aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2.1. Verzoekende partijen voeren de schending aan van de hoorplicht omdat verwerende partij voorafgaand aan het verhoor geen enkele inzage heeft verleend in het dossier van de Dienst voor Vreemdelingenzaken. Verzoekende partijen geven vervolgens een ganse theoretische uiteenzetting over de hoorplicht, hierbij verwijzend naar de rechtspraak van de Raad van State en naar rechtsleer. Verder in het verzoekschrift wijzen verzoekende partijen er nog op dat “*het Gemeenschapsrecht en de Europeesrechtelijke administratieve beginselen van hoor en wederhoor*” tevens het recht op inzage van het administratief dossier voorafgaand aan een beslissing voorzien. Ook hier geven verzoekende partijen enkele theoretische beschouwingen weer, waarbij zij verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie en naar rechtsleer. Tevens verwijzen verzoekende partijen naar artikel 32 van de Grondwet en naar “*Art. 4 Wet 11 april 1994*”. Verzoekende partijen besluiten dat men uit de rechtspraak van de Raad van State niet anders kan besluiten dan dat op de administratie de plicht rust om de betrokkene de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken, minstens dat deze “*voorafgaand aan de hoorzitting*” kennis dient te krijgen van deze elementen, die normaal de feitelijke en juridische grondslag van de beslissing kunnen vormen. Zij halen tevens aan dat de administratie de betrokkene op nuttige wijze dienen te horen en dat dit leidt tot de conclusie dat de overheid de betrokkene in dat licht met alle feiten confronteert die zullen dienen om de eventuele beslissing te ondersteunen. Voorts duiden verzoekende partijen erop dat uit de rechtspraak van de Raad van State kan worden afgeleid dat men enkel aan de hoorplicht voldoet indien de gehoorde met voldoende kennis van zaken aan het interview kon deelnemen. Deze kennis van zaken, zo argumenteren verzoekende partijen, vloeit dan voort uit een voorafgaande inzage in het dossier. Verzoekende partijen betogen dat hun raadsman weliswaar inzage heeft gehad in het administratief dossier, doch dat deze inzage slechts is gebeurd na de kennisname van de bestreden beslissingen. Deze inzage diende echter te gebeuren voorafgaand aan het interview op het Commissariaat-generaal, zo menen verzoekende partijen. Indien zij kennis hadden kunnen nemen van het dossier voorafgaand aan dit gehoor, hadden zij de nodige tijd gehad om informatie te verzamelen op basis van actuele documenten waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gesteund niet correct/foutief/gedateerd is. Zij betogen dat zij op een termijn van dertig dagen geen/onvoldoende informatie kunnen verzamelen “*uit Bangladesh*”, dewelke bovendien dan ook nog eens dient te worden vertaald. De rechten van verdediging werden volgens verzoekende partijen dan ook geschonden.

2.2.2.2. De Raad wijst erop dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat wel degelijk dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). *In casu* blijkt dat verzoekende partijen werden gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 december 2012 ter invulling van de verklaring en dat zij tevens op 26 februari 2013 werden gehoord op het Commissariaat-generaal. Derhalve hebben verzoekende partijen de kans gehad hun standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen.

Waar verzoekende partijen verschillende keren aanvoeren dat zij niet nuttig werden gehoord op het Commissariaat-generaal omdat zij niet voorafgaandelijk inzage hebben gekregen in het dossier, dient te worden opgemerkt dat verzoekende partijen nalaten te preciseren welke gegevens hen hadden dienen te worden overgemaakt of op welke wijze dit een invloed zou kunnen hebben gehad op de motieven van de bestreden beslissingen. Bovendien kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij op de hoogte zijn van het precieze verloop van de gebeurtenissen die zij beweren zelf te hebben meegemaakt, van de documenten die zij hebben bijgebracht en van de verklaringen die zij hebben afgelegd. Daarenboven wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken noch een beslissing genomen, noch een advies geformuleerd. Verder dient te worden opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen zelfs geen inzage hebben gevraagd in het dossier voorafgaandelijk aan hun gehoren bij het Commissariaat-generaal. Derhalve is het argument van verzoekende partijen dat zij geen inzage hebben gekregen in het dossier niet ernstig.

De stelling van de verzoekende partijen dat alle gegevens en vaststellingen waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund hen op voorhand moesten worden overgemaakt en het voorwerp moesten uitmaken van het debat kan evenmin worden aangenomen. De procedure voor de commissaris-generaal is geen juridictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en er is geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal de verplichting oplegt de betrokkene op voorhand te confronteren met de vaststellingen en de informatie waarop de bestreden beslissing is gebaseerd.

De Raad besluit op basis van het voorgaande dat er *in casu* geen schending voorhanden is van de hoorplicht.

Waar verzoekende partijen stellen dat zij met een beroepstermijn van dertig dagen onvoldoende tijd hadden om informatie uit "*Bangladesh*" (lees: Iran) te bekomen en deze ook nog eens te vertalen, wijst de Raad evenwel op de mogelijkheid die via het artikel 39/76 van de vreemdelingenwet wordt geboden om nieuwe elementen aan te brengen na het indienen van het verzoekschrift en dit tot de sluiting der debatten. Verzoekende partijen hebben echter nagelaten nieuwe elementen aan te brengen zowel in de periode na het indienen van het verzoekschrift tot de dag van de zitting als op de dag van de terechtzitting zelf, welke dateert van 6 januari 2014, aldus anderhalve maand na de indiening van het verzoekschrift (21 november 2013). Verzoekende partijen maken niet duidelijk waarom de beroepstermijn van dertig dagen te kort is daar zij nog over een periode van anderhalve maand beschikten om vooralsnog in toepassing van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet aan de Raad nuttige informatie verkregen vanuit Iran over te maken.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn

(J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat bij de eerste asielaanvraag van verzoekende partijen werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoekende partijen hun reisweg van Iran naar België niet aannemelijk hebben gemaakt en omdat hun asielrelaas niet als geloofwaardig kon worden beschouwd, gelet op de verschillende merkwaardigheden en de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen hun onderlinge verklaringen. Betreft de door eerste verzoekende partij aangehaalde interesse voor het christendom werd besloten dat zij nog niet was gedoopt en dat zij dit geloof grotendeels voor zichzelf hield en dat, zolang een bekeerde moslim in Iran niet aan evangelisatie doet en zijn geloof in alle discretie beleeft, er geen redenen zijn om aan te nemen dat men problemen zal ondervinden met de autoriteiten. Deze beslissingen werden bevestigd bij arrest nr. 90 535 en arrest nr. 90 534 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 oktober 2012 (administratief dossier, map eerste asielaanvraag, stuk 1 en 2) waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

Het gezag van gewijsde van de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoekende partijen ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van deze arresten. Verzoekende partijen kunnen de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake hun eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat een beroep ertegen werd verworpen of hiertegen geen beroep werd ingesteld, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas voorgehouden bij hun eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.2.6. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat de commissaris-generaal alsook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening mogen houden met hun verklaringen, *“afgelegd met schending van het algemeen beginsel van hoorrecht”*, verwijst de Raad naar de uiteenzetting in punt 2.2.2.2.

2.2.7.1. Betreft het verwijt dat verzoekende partijen de nieuwe convocaties van de rechtbank van Shahre Rey d.d. 23 en 31 juli 2012 niet hebben neergelegd tijdens hun beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat zij hiervan zelfs geen melding hebben gemaakt op de zitting van de Raad op 12 oktober 2012, merken verzoekende partijen op dat zij van deze convocaties en de nieuwe problemen slechts op de hoogte werden gesteld na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 oktober 2012. Verwerende partij stelt volgens hen dan ook ten onrechte dat hun geloofwaardigheid hierdoor wordt aangetast.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat het niet uitgesloten is dat verzoekende partijen ten tijde van hun beroepsprocedure in het kader van hun eerste asielaanvraag nog niet op de hoogte werden gesteld van deze nieuwe problemen. Niettemin dient te worden opgemerkt dat de conclusie dat aan de door verzoekende partijen neergelegde convocaties en de problemen die hieruit blijken geen enkel geloof kan worden gehecht, tevens gebaseerd is op tal van andere vaststellingen, zo blijkt uit de bestreden beslissingen: *“Aan deze documenten kan bovendien niet de minste waarde gehecht worden. Zo is het*

*allesbehalve aannemelijk dat een oproepingsbrief van een rechtbank geen melding maakt van het wetsartikel betreffende de feiten in verband waarmee u gehoord dient te worden, maar wel van de toedracht van deze feiten, met name de vondst en inbeslagname van materialen tegen het regime en voor de verspreiding van het christendom. In hetzelfde licht is het zeer weinig waarschijnlijk dat in een dergelijke convocatie zou vermeld staan dat R. K. (...) bekend zou hebben dat deze stukken aan u toebehoren. Daarenboven gaf u een weinig overtuigende uitleg over hoe deze convocaties aan u verstuurd werden. U zei dat deze oproepingsbrieven werden overhandigd aan uw huurders in Doletabad, een adres waar u nooit hebt gewoond (CGVS 2de AA, blz. 6). Echter, in de zaak waarin u gearresteerd werd en waarvoor u uiteindelijk Iran ontvluchtte, veronderstelde u dat u zou zijn veroordeeld (cfr. infra). In deze zaak zou u echter niet weten of er u later ooit nog een convocatie werd opgestuurd en zou u nooit een vonnis hebben ontvangen (CGVS 2de AA, blz. 5-6). Uw uitleg hoe de ene rechtbank u documenten kan toesturen en de andere niet, is weinig bevredigend. U stelde dat het om twee verschillende rechtbanken gaat. De convocaties die u ontving (en neerlegde bij uw tweede asielaanvraag) zijn afkomstig van de rechtbank van het district Shahre Rey. De andere zaak loopt voor de Revolutionaire Rechtbank. Als er daarin een convocatie voor een rechtszitting of een vonnis verstuurd werd, zou dat naar uw vorige adres in Narmak, Teheran, zijn, waar thans niemand meer verblijft. U veronderstelt dat R. (...) het adres van het huis dat u verhuurde aan de rechtbank (van Shahre Rey) heeft gegeven (CGVS 2de AA, blz. 5-7). Uw echtgenote verklaarde hetzelfde en voegde, gevraagd naar eventuele bijkomende juridische documenten in verband met de zaak waarvoor u Iran ontvluchtte, toe dat de autoriteiten dergelijke documenten niet zullen overhandigen aan derden aangezien ze dit niet mogen (CGVS 2de AA H. E. (...), blz. 3-4), wat dan weer volledig haaks staat op de vaststelling dat de autoriteiten de twee nieuwe convocaties die jullie nu voorleggen zouden hebben afgegeven aan de huurders van jullie woning in Doletabad. Voorts kon u weinig vertellen over het lot van R. (...). U was niet zeker of hij gearresteerd werd, al kan het haast niet anders volgens u. U wist niet welke autoriteiten zijn woning doorzochten en of hij al dan niet toen aanwezig was. U wist evenmin waar R. (...) actueel is, in de gevangenis of niet. Nochtans zou uw broer contact gehad hebben met de vader van R. (...) (CGVS 2de AA, blz. 4-5).” De Raad is de mening toegedaan dat deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat aan de door verzoekende partijen neergelegde documenten volstrekt geen bewijswaarde kan worden toegekend en dat de hieraan gelinkte problemen derhalve niet geloofwaardig zijn. De Raad wijst er tevens op dat verzoekende partijen voormelde motieven niet *in concreto* weerleggen.*

2.2.8.1. Aangaande de opmerking in de bestreden beslissingen dat eerste verzoekende partij zich onvoldoende zou hebben geïnformeerd in verband met haar problemen, wijzen verzoekende partijen erop dat zij voor het verkrijgen van documenten afhankelijk zijn van derden. Hen kan dan ook niet worden verweten geen documenten te hebben neergelegd waaruit blijkt dat de borg werd verbeurd.

2.2.8.2. De Raad stelt vooreerst vast dat uit de verklaringen van eerste verzoekende partij duidelijk blijkt dat zij nog steeds regelmatig contact onderhoudt met familieleden in Iran en dat zij via hen eveneens te weten kwam dat er een nieuwe zaak tegen haar loopt naar aanleiding van enkele spullen, waaronder bijbels, gebeden en cd's met christelijke gezangen, die zij bij haar vriend R. thuis had achtergelaten en die werden gevonden door de autoriteiten (administratief dossier, map tweede asielaanvraag, stuk 3 z). Via hen heeft eerste verzoekende partij ook de convocaties in handen gekregen die zij heeft neergelegd bij haar tweede asielaanvraag. Nu uit de verklaringen van eerste verzoekende partij blijkt dat zij de mogelijkheden heeft om zich bij personen te informeren in Iran en dat zij via hen eveneens belangrijke documenten kan verkrijgen waarmee zij haar asielaanvraag kan staven, acht de Raad de uitleg dat verzoekende partijen voor het verkrijgen van documenten afhankelijk zijn van derden, niet afdoende om als verschoningsgrond te kunnen dienen voor de vaststelling dat eerste verzoekende partij noch de brief over de inbeslagname van de borg, noch enig vonnis in deze zaak kon neerleggen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat deze vaststellingen dienen te worden samen gelezen met de overige motieven in de bestreden beslissingen, zoals onder meer de bevinding dat eerste verzoekende partij niets meer zou hebben vernomen in deze zaak ten gevolge waarvan zij Iran ontvluchtte – zij zou geen advocaat hebben die de zaak opvolgt en via haar familie zou zij ook geen concrete informatie hebben verkregen – en de vaststelling dat eerste verzoekende partij ook nog steeds geen enkel nieuws zou hebben verkregen over pastoor M. of van andere leden van de huiskerk, hetgeen elementen betreffen die behoren tot de kern van haar asielrelaas.

2.2.9.1. Verzoekende partijen voeren aan dat de bestreden beslissingen een schending inhouden van artikel 3 *juncto* artikel 13 EVRM en van artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn omdat verwerende partij op onvoldoende wijze tegemoet zou zijn gekomen aan haar onderzoekplicht met betrekking tot de authenticiteit van de documenten die zij hebben neergelegd. Zij verwijzen naar en citeren een paragraaf

uit het arrest MM v. Ierland van het Hof van Justitie en wijzen erop dat in dit arrest gesteld wordt dat een lidstaat niet zomaar de overgelegde documenten in een asielpcedure naast zich neer kan leggen zonder de authenticiteit ervan na te gaan. Dergelijke houding is in strijd met het diepgaande onderzoek dat verwacht wordt van de lidstaten in het kader van artikel 3 *juncto* artikel 13 EVRM. Verzoekende partijen wijzen er nog op dat zij documenten hebben voorgelegd van de rechtbank waaruit duidelijk blijkt dat eerste verzoekende partij vervolgd wordt omwille van haar "*religieuze houding*". Deze documenten kon verwerende partij dus niet zomaar naast zich neerleggen, aldus verzoekende partijen.

2.2.9.2. De Raad wijst er wederom op dat de commissaris-generaal, noch Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dienen te bewijzen dat de door verzoekende partijen aangehaalde feiten onwaar zouden zijn en dat het niet tot de taak van de commissaris-generaal, dan wel die van de Raad behoort om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De Raad merkt nogmaals op dat (zie punt 2.2.7.2.) verwerende partij op zeer omstandige wijze heeft gemotiveerd waarom er geen bewijswaarde/geloof kan worden gehecht aan de twee convocaties/verklaringen omtrent de nieuwe zaak die tegen eerste verzoekende partij zou lopen. De Raad is van oordeel dat de door verwerende partij aangehaalde elementen volstaan om tot voormelde conclusie te leiden. Van een gebrek aan medewerking in hoofde van verwerende partij is dan ook geen sprake.

2.2.10.1. Verzoekende partijen lichten toe dat er in Iran voor het christendom maar één kerk bestaat, namelijk de huiskerk. Er is dan ook geen keuze tussen protestanten en katholieken. Derhalve is er geen enkele reden om te twijfelen aan de geloofwaardigheid van hun relaas.

2.2.10.2. De discussie over de verschillende strekkingen binnen het christendom (in Iran) buiten beschouwing gelaten, stelt de Raad vast dat uit de verklaringen van verzoekende partijen hoe dan ook blijkt dat hun "bekeringsactiviteiten" zich louter en alleen tot de besloten kring van vrienden beperken. Er kan dan ook besloten worden dat er nog steeds geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat zij in Iran problemen zullen ondervinden omwille van hun geloof.

2.2.11. Het geheel van het voorgaande in acht genomen, besluit de Raad dat verzoekende partijen er niet in geslaagd zijn om nieuwe elementen aan te brengen waarmee zij de geloofwaardigheid van de in het kader van hun eerste asielaanvraag afgelegde verklaringen kunnen herstellen of waarmee zij kunnen aantonen dat zij omwille van hun bekering tot het christendom werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren/een reëel risico lopen om ernstige schade te lijden in Iran. Verder kan worden besloten dat de door verzoekende partijen aangehaalde nieuwe problemen niet geloofwaardig zijn. Verzoekende partijen kunnen dan ook geen aanspraak maken op de vluchtelingenstatus zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch kan hen de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van deze wet, worden toegekend.

Waar verzoekende partijen aanvoeren dat verwerende partij gehouden is een afdoende argumentatie te ontwikkelen waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad duidt er verder op dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen stellen dienaangaande dat verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd, dat zij geen actuele analyse heeft verricht van haar eigen gegevens/informatie en dat zij niet kan terugvallen op de beslissing in hun eerste asielaanvraag, gezien deze dateert van enkele jaren geleden. Zij wijzen er ook op dat het leven in Iran thans niet meer veilig is en dat de toestand er allesbehalve stabiel is. Hiermee tonen verzoekende partijen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat ook het zorgvuldigheidsbeginsel de administratie noopt de betrokkene op een nuttige wijze te horen en dat voormeld beginsel geschonden werd omdat

verzoekende partijen geen inzage hebben gekregen in het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken, verwijst de Raad naar hetgeen hier reeds over werd gesteld in het kader van de aangevoerde schending van de hoorplicht (zie punt 2.2.2.2.). Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 15 en stuk 16) en dat verzoekende partijen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 26 februari 2013 (opnieuw) de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.13. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT